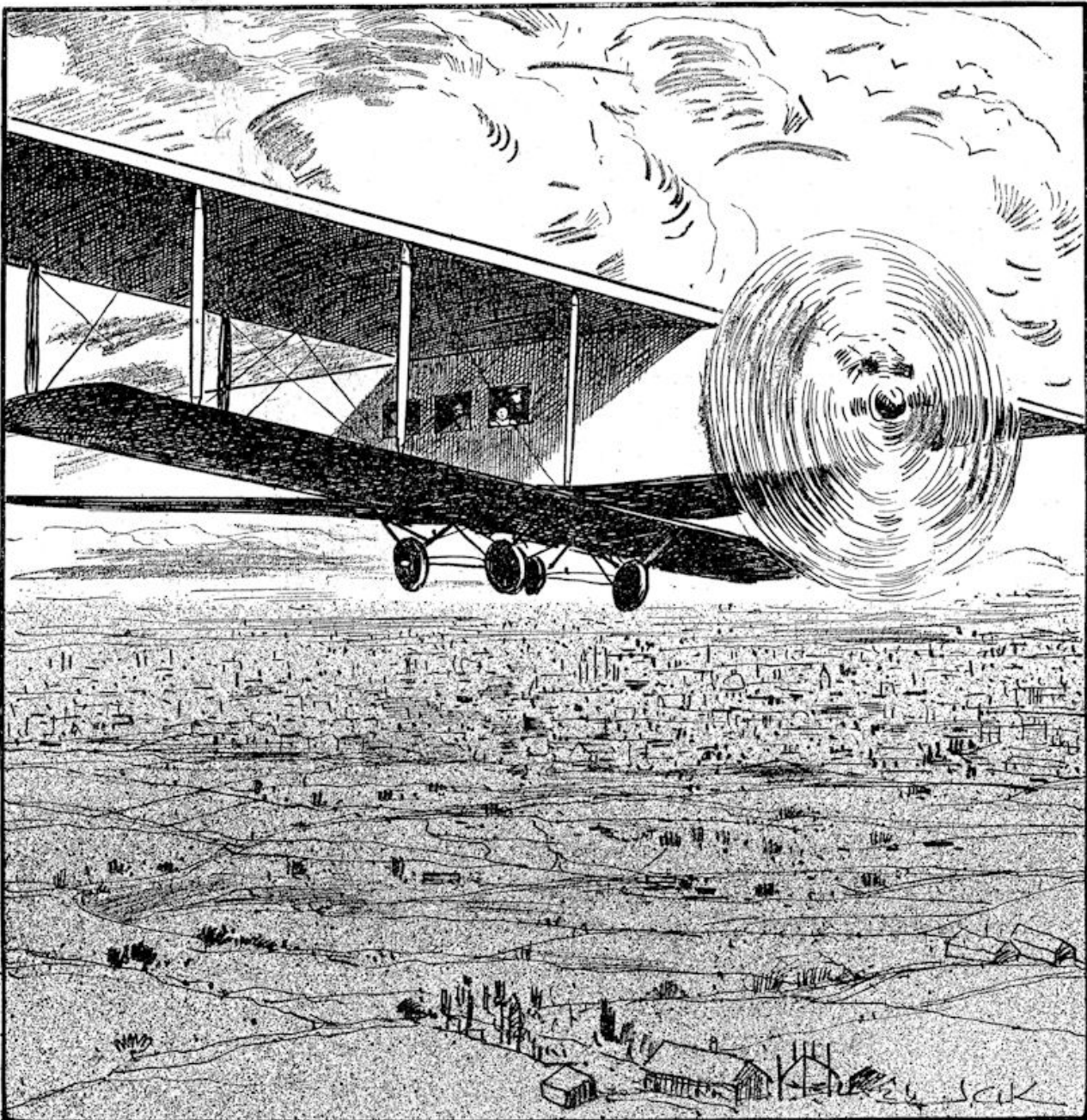

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG - ABONNEMENTSPRIJS f1.- PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij: „Per vliegmaschine.”

PER VLEGMACHINE.

Frits Vlugt woonde in de buurt van het vliegveld. Iederen dag zoemden de groote vogels boven zijn hoofd, en soms zag hij de mooie glij- en zweefkunstjes van de dappere bestuurders. Vader zei wel, dat het roekeloos was, wat die menschen deden, en vond, dat ze er tevreden mee moesten zijn, voorzichtig hun plicht te doen: het in stand houden van een snelle verbinding tusschen ons land en het buitenland.

Maar Frits had daar zoo z'n eigen gedachten over. Hij keek er met genoeg naar, als de aviateur zijn motor stop zette, en in één lange glijvlucht neerstreek. Soms haalden de vliegers een ander véél gevaarlijker kunstje uit: de „feuille-mort" of „dood blad". Precies als een blad dat door de wind van de boomen wordt gerukt, dwarrelde de machine dan naar beneden.

De jongen maakte zich eindelijk zoo druk over alles wat met het vliegen in verband staat, dat hij zijn schoolwerk vergat, en zijn rapporten werden al slechter en slechter. Toen Oom Frits — naar wien hij heette — op zijn verjaardag hem bezocht, en als gewoonlijk vroeg: en Frits, wat wil je worden, had de jongen gezeegd, heel zacht, opdat vader en moeder het niet zouden hooren: „vliegenier, oom!" „Maar," had hij er achter gevoegd. „zegt u het maar niet tegen vader en moeder, want die vinden het toch niet goed."

Doch oom Frits had er wél met vader en moeder over gesproken, en vernomen hoe heel het denken van zijn neefje door het vliegen in beslag werd genomen.

„Dat gaat niet goed," had oom gezeegd. „We moeten er iets op vinden!"

„Wat wil je doen?"

„Frits moet een vliegtochtje maken."

„Dan zal hij er nog meer in zin in krijgen."

„Dat geloof ik niet: de jongen is nog al bangelijk en zenuwachtig. Hij heeft wel een groot woord en wordt nu heelemaal door z'n liefhebberij in beslag genomen, maar 't zal hem niet meevallen."

* * *

De jongen was in de wolken toen hij vernam, dat oom hem een vliegtochtje bezorgd had. 't Was toch wel leuk, zoo'n oom te hebben, naar wien je heette. Die deed nog eens iets voor je.

Op een mooien zonnemorgen wandelde oom en Frits naar het vliegveld. De machine was reeds uit de loods gehaald, en de bestuurder keek alles nauwkeurig na. Behalve de vliegenier en Frits, zou een mijnheer, die waarnemingen moest doen, de tocht medemaken.

Eindelijk was alles voor het vertrek gereed, en Frits klom in de „cabine", het hokje voor passagiers bestemd. De motor werd aangezet, en daar vloog de machine over het vliegveld, om zich langzaam van de aarde los te maken. Heerlijk ging het, vond Frits. Hij keek door het raampje om alles goed te zien. Plotseling schrok hij. Wat was dat. Eerst heel langzaam, en toen hoe langer hoe sneller, zonk de aarde onder hem weg. En vreemd, soms scheen het dat de wereld scheef stond, alles draaide voor zijn oogen. Zoo héél plezierig was het vliegen toch niet. Fritsje voelde zich ook lang niet lekker in z'n maag. Net zoo'n gevoel had hij, als nadat hij, tegen het gebod van z'n vader in, eens stilletjes een sigaret gerookt had. En Frits moest maar niet denken aan de gevolgen van die euveldaad!

Als hij daaraan dacht — en het scheen aardig dien kant uit te gaan — zou hij maar liever het tochtje opgeven.

Doch daaraan viel niet te denken. De machine ging er met razende snelheid van door. Nu ze in de hoogere luchtlagen kwamen, en de vliegenier op dezelfde hoogte bleef vliegen ging het nare gevoel wat over, doch telkens voelde Frits van die rare schokken, die er hem aan herinnerden, dat het gevaar er nog was.

Eindelijk, na een poosje rondgevlogen te hebben, daalde de machine. En nu begon het nare gevoel pas goed! 't Was Frits of z'n maag tegen z'n keel zat, en het scheelde maar héél, héél weinig of de gevolgen waren leelijk geweest.

* * *

„En hoe is het bevallen?" vroeg de vliegenier toen ze weer op het vliegveld stonden. Frits zei maar niet veel, doch z'n vale gezichtskleur vertelde den aviateur genoeg.

Oom wachtte Frits op, en hemerkte, dat hij goed gezien had. „'t Vliegen, is toch nog niet zoo heel plezierig, hé?"

Frits lachte eens witjes. „'t Vliegen zelf, is niet zoo erg," zei hij. „Maar 't stijgen en dalen, maakt je ziek." v. d. H.